(گـل - ٣٦)

هڪ ڀيري گوئا مان ٻه (مهانڀاؤ) مهاشيه، شروڊيءِ ۾ سائين بابا جي درشن لاءِ آيا ۽ سائين بابا اڳيان اچي ساشٽانگ ڏنڊوت نمسڪار ڪيائون. ۾ باباجن فقط هڪ ڄڻي کان (١٥) روپيا دکشڻا گهري، جا هن وڏي عزت سان پيش ڪئي. ان تي ٻيو شخص (٣٥) روپيا دکشڻا ڏيڻ لڳو ته باباجن اُها قبول نه ڪئي! ماڻهو عجب ۾ پئجي ويا ته اُن جو سبب ڪهڙو آهي. اوڏي مهل ڀڳت شاما به اُتي حاضر هو ۽ هن يڪدم هٿ جوڙي چيو ته ”هي ديو! هي ڇا؟ ٻئي گڏ جي آيا آهن پوءِ اُنهن مان هڪ جي دکشڻا سويڪار ڪئي اٿو ۽ ٻئي جي نه، سو ڇو؟

بابا اُتر ڏنو تـه ”شاما تون نادان آهين. مان خود ڪنهن کان ڪين وٺندو آهيان. هيءَ مسجد مائي اُنهن ڏانهن رهيل قرض گهرندي آهي، جا ڏيئي قرض لاهي ويندا آهن. منهنجو ڪو گهر آهي يا ٻار ٻچا آهن ڇا، جن جي چنتا ٿئيم! مون کي ته ڪنهن به شيءِ جـي نه چاهنا آهي نـه ضرورت آهي. دشمني يا هنيا جو

پراشچت ضرور ڪرڻو پوندو. رهيل قرض ڏيڻ کانسواءِ
ڇوٽڪارو اصل ڪين ٿيندو.

ڀرتين شخص حياتيءَ جي پهرئين اڌ ۾ ايشور سان
پرتگيا ڪئي هئي ته مونکي نوڪري ملندي ته مان
پهريون پگهار اوهان کي ڀيٽا ڪندس. اُن بعد هن کي
(١٥) روپيا ماهوار پگهار جي نوڪري ملي، جنهن مان
وڌندو وڃي (٧٠٠) ست سؤ پگهار جي عهدي تي
پهتو، پر ڪيل وچن پلجي ويو. پڇهجن شيءِ ڪرڻ
جي ڪري، هن کي هتي اچڻ جو سؤڀاڳيه پراپت ٿيو
ته مون ۾ سندس ڪيل وچن وارا پهرئين پگهار وارا
(١٥) روپيا گهري ورتا.

(٢) سمنڊ جي ڪناري تي چڪر هڻندي، مان
هڪ غيبي محل ۾ پهتس ۽ اُتي دالان ۾ وشرام ڪرڻ
وينس ته محل جي مالڪ منهنجي سواگت ڪري، مون
کي سوادي پدارٿ کائڻ واسطي ڏنا. پوءِ جن ڪرڻ کان
پوءِ هن سندس الماريءَ جي ويجهو هڪ استان
ڏيکاري چيو ته هتي بستري تي سمهي ننڊ ڪريو.
جڏهن مان گهري ننڊ ۾ هوس ته هن شخص پيٽ
مان پٽو کسڪائي، وڏو سوراخ بنايو، جنهن مان اندر
گهڙي، منهنجو ڪيسو ڪٽيو. ننڊ کلڻ بعد ڏٺم ته
منهنجا ٿيهه (٣٠) هزار روپين جا نوٽ چورائجي ويا
آهن. مان دکي ٿيس، اکين مان ڳوڙها ڳاڙيندو ويٺي

رهيس. دل ۾ سمجهيم تہ انهيءَ براهمڻ مالڪ ڪانسواءِ ٻئي ڪنهن به (۳۰) هزار ڪين ڪنيا هوندا. دڪ وچان ڪاڏو پيتو به ڪين وٺيم ۽ انهيءَ دالان ۾ هڪ پکش (۱۵ ڏينهن) ٽائين، پنسن چوري تي وچڻ لي ورلاپ ڪندو رهيس.

۱۵ ڏينهن گذرڻ ڪانپوءِ، رستي تان لنگهندڙ هڪ فقير مون کي روئندو ڏسي، روئڻ جو سبب پڇيو تہ مون کيس سارو حال سڻايو. مونکي موت ۾ چيائين تہ "جي تون منهنجي جي آديش (هدايت موجب هلت ڪندين تہ تنهنجا چورايل پنسا توکي پڪ واپس ملندا. مان توکي هڪ فقير جو ڏس ڏيان ٿو. اُن جي شرڻ وڃي وٺ تہ هن جي ڪرپا سان تنهنجو ڌن توکي موٽي ملندو. پر جيسين توکي ڌن واپس نہ ملي، تيسين توکي سوادي پوڄن جو تياڳ ڪرڻو پوندو."

مون اُن فقير جو چيو مڃيو ۽ مون کي چورايل ڌن برابر واپس مليو. پوءِ مان سمنڊ جي ڪناري تي وري آيس جتي هڪ جهاز بيٺو هو، جنهن ۾ ياتري پئي چڙهيا. جهاز لي هڪ اُدر دل چپراسيءَ جي مدد سان، مون کي بہ لصيبن سان جاءِ ملي ويئي ۽ اُن تي چڙهي سمنڊ پار ڪري ڪناري تي لٿس، جتان ريل گاڏيءَ ۾ چڙهي، مسجد دوار ڪا مائيءَ ۾ اچي پهتس.

متين ڪٿا سماپت ڪرڻ بعد، باباجن شاما ڀڳت کي چيو ته آيل مهانن کي ٻاڻ سان وٺي وڃ ۽ سندن پوڄن جو پربنڌ ڪر. شاما اُنهن کي پنهنجي گهر وٺي وڃي پوڄن ڪرايو. پوڄن ڪندي شاما کين چيو ته ”باباجن جي ڪهاڻي وچتر ۽ گجهارت ڀري آهي چو ته نڪي هو ڪڏهن سمنڊ جي ڪناري تي سير ڪرڻ ويا آهن ۽ نڪي ٽيهه (٣٠) هزار ورهن ڪڏهن به رهيا آهن. نه ڪڏهن ڪابه ياترا ڪئي اٿن، جو سندن چوري ٿي ۽ واپس ملي آهي. اوهان اِن ڪٿا جو مطلب يا راز سمجهيو آهي؟“

ٻنهي ڀُڳتين (مزمانن) جي اکين مان ڳوڙها وهڻ لڳا ۽ چيائون ته ”باباجن سرو وياپي ۽ اَننت پرميشور جو روُپ آهن. هيءَ جي ڪهاڻي، اسان جي ئي ڪهاڻي آهي، جا اسان سان ٿي چڪي آهي. اسان کي عجب آهي ته باباجن کي اِها سڀ خبر ڪئن پيئي؟ هاڻي ٻڌ ته نوڪري ٻڌايون:- (گهاٽ) جبل جي هڪ پهاڙيءَ تي منهنجي رهڻ جي جاءِ آهي. مان جڏهن پنهنجي آجيوڪا لاءِ گوئا ۾ نوڪري ڳولهڻ ويو هوس، تڏهن مون ڀڳوان دتاتريه سان پرتگيا ڪئي هئي ته جي مونکي نوڪري ملي ته پهرئين مهني جو پگهار اوهان کي ارپڻ ڪندس. مونکي نوڪري برابر ملي ۽ خوب واڌارو ڪيم ليڪن پنهنجو ڪيل وچن صفا ڀلجي ويس. باباجن مون کي اُن اَنجام جي يادگيري ڏياري

۽ مون کان ڀورين پگهار وارا (١٥) روپيا وصول ڪيا ۽ منهنجي مٿي تي چڙهيل قرض لاٿو.

سکيا:- در اصل باباجن نه پاڻ ڪن ڪسان دڪشڻا گهرندا هئا ۽ نه پنهنجن ڀڳتن يا شيوڪن کي گهرڻ ڏيندا هئا. چو ته باباجن چوندا هئا ته مايا، ڌن يا سون، آتمڪ واڌاري ڪرڻ ۾ هڪ وڏي رنڊڪ ۽ رڪاوٽ آهي ۽ سڀني کي خبردار ڪندا رهندا هئا ته ڪنچن ۽ ڪامنيءَ کان پاڻ کي بلڪل بچائيندا رهجو. ڀڳت مهالسپت اهڙو نرڌن هو، جو پيٽ گذران ڏاڍي ڪٺنائي سان ڪري سگهندو هو. بابا هن کي ٻين کان دڪشڻا گهرڻ کان هميشه روڪيندو هو ۽ پاڻ به آيل دڪشڻا مان، مهالسپت کي ڪجهه ڪين ڏيندو هو.

هڪ ڀيري هڪ ديالو ۽ نرم دل واپاري هنسراج، باباجن جي حاضريءَ ۾، مهالسپت کي چڱي رقم ڏني پر باباجن مهالسپت کي چيو ته "اها رقم نه وٺج."

ٻي اُتيءَ پنهنجي ڪهاڻي هن ريت ٻڌائي:- مون وٽ هڪ براهمڻ وسهيو (٢٦) سالن کان ايمانداريءَ سان ڪم ڪندو هو پر ڪم نصيبيءَ کان ٻين علتن ۾ ڦاسڻ ڪري، هن جي من ۾ اهڙو نه اُبتو ڦيرو آيو، جو منهنجا سڀ روپيا چوري ڪري ويو. منهنجو ڪٻٽ ڀت ۾ لڳل هو پر جنهن وقت مان گهري ننڊ ۾ هوس، تنهن وقت ڪٻٽ پٺيان لڳل پٿر هٽائي، ڪٻٽ ۾

ڪنا ڪيل (٣٠) ٽيهه هزار چوري ڪري هليو ويو. مان سمجهي نٿو سگهان ته باباجن ڪي، (٣٠) ٽيهن هزارن جي پوري رقم جو پتو ڪيئن پيو! مان رات ڏينهن رقم وڃائڻ جي ڏک ۾ پيو روئندو هوس.

هڪ ڏينهن مايوس حالت ۾ دالان ۾ ويٺو هوس ته رستي تان لنگهندڙ هڪ فقير، مون کي اداس ۽ مايوس ڏسي، مون کان اُنجو سبب پڇيو ۽ مون کيس دک جو سارو حال ٻڌايو. پوءِ هن چيو ته "ڪوپرگانو تعلقي جي شرڊي گرام ۾ شري سائين بابا نالي هڪ اولياءُ رهيتو. تون پنهنجي من ۾ باباجن کي انجام ڏي، ته جيسين اوهان جو درشن نه ٿيندم، تيسين جيڪا شيءِ توکي سڀ کان سٺي لڳندي هجي، اُها کين کائيندس." مون هن جي چوڻ موجب، باباجن سان اندر ۾ انجام ڪيو ته جيسين اوهان جو درشن نه ٿيندم ۽ وڃايل رقم (٣٠ هزار) موٽي نه ملندم، تيسين چانور کائڻ بند ڪندس."

اَنجام ڪرڻ بعد (١٥) ڏينهن ڪانپوءِ، اُهو براهمڻ پاڻيهي مون وٽ آيو ۽ سڄي رقم (٣٠ هزار) ڏنئي، ويتي ڪيائين ته "منهنجي بدي پرشت ٿي وئي، جو مون کان چوريءَ جو اُپراڌ ٿي ويو. هينئر مان اوهان کي پيرين پئي اُن ڏوهه لاءِ معافي ٿو وٺان." ائين قصو نهي ويو. پوءِ جنهن فقير مون سان پاڻيهي

اچي ڳالهايو ۽ مدد ڪئي، اهو فقير مون وري ڪونہ ڏٺو. پر سندس چوڻ موجب شرڊيءَ ۾ رهندڙ اولياءَ جي درشن ڪرڻ جي ڏاڍي اُڪير هيم. مون سوچيم تہ اُهو فقير، سائين بابا ڪانسواءِ ٻيو ڪوبہ ڪين ٿي سگهندو. جنهن مون کي ڪرپا ڪري درشن ڏنو ۽ سهائتا ڪئي، انهن کي ٣٥ روپين جي لالچ ڪيئن ٿي سگهندي!

چورايل رقم مون کي ملڻ تي، مونکي اهڙي تہ خوشي ٿي جو انهي خوشيءَ جي انڌ وچان، مان پنهنجو ڪيل وچن پلجي ويس. ڪولمبي ۾ هڪ رات جو، جڏهن سائين بابا کي سپني ۾ ڏٺم، تڏهن پنهنجي ڪيل وچن جي يادگيري آيم. ڪولمبي مان گوئا آيس ۽ اُتان هڪ جهاز ۾ چڙهي بمبئي اچڻ جو ارادو ڪيم. پر جهاز ۾ ماڻهن جي تمام گهڻي پيهِ هئي. جهاز جي ڪپتان تہ مونکي جهاز تي چڙهڻ ئي ڪين ڏنو پر هڪ بلڪل اُڻواقف چپراسيءَ جي چوڻ تي، هن مون کي جهاز تي چڙهڻ جي موڪل ڏني ۽ مان بمبئي اچي پهتس، جتان ريل گاڏيءَ ۾ چڙهي، هتي اچي پهتس. هيئنر تہ مونکي باباجن جي سرؤگيتا ۽ انترياميتا تي ڪابہ شنڪا ڪانهي.

منهنجا پاڳ ڀڳا تہ سنا ڇڳا، جو باباجن، منهنجي چورايل رقم مون کي واپس بہ ڏياري ۽ هتي شرڊيءَ ۾ پڻ ڇڪ ڪري وٺي آيو. اوهين شرڊيءَ واسي، اسان

ڪاهہ سؤ دفعا وڏيڪ سريشٽ ۽ پاڳيہ شالي آهيو، جو باباجن سان گڏ رهي ڪلو ڳالهايو ٿا ۽ باباجن جو مڌر وارتالاپ ۽ پاشڻ وغيره ٻڌندا رهيا آهيو. اهو سڀ اوهان جي شڀ سنسڪارن جو ٿي پرڀاءُ آهي، جو اوهين پاڻ باباجن جي چڪ ڏي کينچجي آيا آهيو. سائين بابا اسان لاءِ (دت) ديوتا روپ آهن، جنهن اسان کان وچن بہ ڪرايو، جهاز ۾ جاءِ وٺي ڏني، هتي شرڍي ۾ وٺي آيو ۽ پنهنجي سرڳيتا ۽ انترپامتا جو انڀؤ بہ اسان کي ڪرايو.

(٢) شولاپور جيٰ سڪارام اؤرنگابادڪر جي استريءَ کي (٢٧) سالن جي لنبي عرصي ۾ ٻار ڪو نہ ڄائو. هن گهڻن ديوين ديوتائن کي منايو پر انهن جي منوڪامنا پوري ڪانہ ٿي. هر هندان نراس ٿي، پنهنجي مائيلي پٽ شري وشنو ناٿ کي ساڻ ڪري، شرڍيءَ ۾ باباجن جي شرڻ وٺڻ جو آخرين اُپاءُ ڪرڻ آئي ۽ ٻہ مهنا رهي پيئي. پر جڏهين مسجد ۾ ويندي هئي تہ هميشہ بابا جي چوڌاري ڀڳت گڻ ويٺل ڏسي، موٽي ويندي هئي. سندس دل هئي تہ ايڪانت ۾ باباجن سان پنهنجو حال اورڻيان ۽ سنتان جي پراپتيءَ لاءِ ڪين عرض ڪريان پر وجهہ نہ مليس.

آخر شاما ڀڳت کي چيائين تہ ”تون ئي ڪرپا ڪري باباجن کي ايڪانت ۾ منهنجي لاءِ پرارٿنا ڪج.“ شاما

چيس ته ”بابا جي دربار هميشه کليل رهي ٿي. تنهن هوندي به تنهنجي لاءِ مان ضرور ڪوشش ڪندس. باقي سڦلتا ته ايشور جي هٿ وس آهي. پوڄن ڪرڻ جي مهل، تون ناريل ۽ اگربتيون کڻي اچي ويهج ۽ جڏهن مان توکي اشارو ڏيان تڏهن باباجن جي اڳيان اچي ڪري تي ويهج.“

هڪ ڏينهن پوڄن ڪرڻ بعد، جڏهن شاما باباجن جا هٿ ٽوال سان اگهي رهيو، ته بابا شاما جو منهن چمڻ لڳو! شاما ان تي لڄ پريل لعل منهن سان چيو ته ”پريو، ڪليءَ دربار ۾ مونکي چمڻ، اوهان لاءِ واجب آهي؟ مونکي اهڙي ديوتا جي ضرورت ئي ڪانهي، جو هن نموني ۾ نرلڄ هلت ڪري. اسين توهان جي آسري تي ئي، اچي رهيا آهيون ته اوهين موت ۾ هيءَ ڦل ڏيئي رهيا آهيو!“

بابا چيس ته ”تون ته مون سان (٧٢) جنمن کان گڏ رهندو پئي آيو آهين پوءِ اڄ توکي منهنجو چمڻ برو ڇو ٿو لڳي؟“

شاما چيو ته ”مون کي به اهڙو ئي ديوتا کپي، جو هميشه مون کي چمي ۽ مٺائي کائڻ لاءِ ڏئي. مونکي سرڳ جي سکن جي به اڇا ڪانهي ۽ چاهيان ٿو ته سدائين اوهان جي چرنن جي شيوا ڪندو رهان.“

بابا چيو ”نيڪ آهي. مان انهيءَ لاءِ ئي ته هتي آيو

آهيان. مان تنهنجو ٻالڪ پوشڪ ڪندو آيو آهيان، تنهن ڪري توسان وڌيڪ سنيهه اٿم."

پوءِ جڏهن باباجن گديءَ تي براجمان ٿيا، تڏهن شاما، هن استريءَ کي اشارو ڏنو، جنهن يڪدم اچي ناريل ۽ اگربتيون بابا جي اڳيان پيش ڪيون. بابا ناريل کي ڌوڻي ڏنو ته اندر پاڻي ڪونه هو پر ته به اندران ڪڙڪو پئي ٿيو. بابا شاما کي چيو ته "هي ناريل اندران ڇا پيو بولي؟"

شاما - هن بائيءَ جي پرارٿنا آهي ته انهيءَ ناريل وانگيان، سندس پيٽ ۾ ٻچو ڳڙڳڙ ۽ اوٿان جو آواز ڪندو نڪري. ڪرپا ڪري اهڙي آسيس ڪري، ڪيس اِهو ناريل موٽائي ڏيو."

بابا - ناريل مان ٻه سنتان پيدا ٿيندي آهي ڇا؟ ماڻهو ڪهڙا نه بيوقوف آهن. جو اِنهن نمونن جون ڳالهيون پيا ڳنڍين.

شاما - پريو، مان اوهان جي وچن ۽ آسيس جي شڪتيءَ کان پوري طرح واقف آهيان. اوهان جي هڪ لفظ ڪڍڻ سان، هن بائيءَ کي سنتان جو قل لڳي سگهندو. اوهين هر ويرو ڳالهه کي ٽاري رهيا آهيو.

بابا - چڱو، هن ناريل کي ڀڃ.

شاما - ڪرپا ڪري اِهو ناريل، بنا ڀڃڻ جي، هن بائي کي موٽائي ڏيو.

بابا - شاما، تو اڄ مونسان هٿ ڪيو آهي. ڇگو، هن بائيءَ کي پٽ جي پراپتي ٿيندي.

شاما - ڪيتري وقت ۾ سوامي؟

بابا - ٻارهن مهنن ۾. هاڻي ناريل کي ڀڃي، اُن کي ٻه ٽڪرا ڪر. هڪ ٽڪرو اسين ٻئي ٿا کائون ۽ ٻيو ٽڪرو هن مائيءَ کي ڏي.

شاما - (ٽڪرو ڏيئي) پياري ڀيڻ، تو باباجن جا وچن روبرو ٻڌا آهن. جيڪڏهن توکي (١٢) مهنن اندر پتر سنتان نه ٿي ته مان باباجن جي مٿي تي ناريل ڀڃي، کين مسجد مان ٻاهر ڪڍي ڇڏيندس ۽ پنهنجو نالو ماڌو مان بدلائي ٻيو رکندس. جيڪي مان چوان ٿو، تنهنجو اُنيءُ توکي جلد ئي ملندو.

هڪ سال ڪانپوءِ مائيءَ کي پتر پيدا ٿيو. جڏهن پنجن مهنن جو ٿيو، تڏهن پنهنجي پتيءَ سميت اُهو ٻار کڻي اچي باباجن جي چرڻن ۾ ليٽايائين ۽ پاڻ ٻه ساشٽانگ پرڻام ڪري ويئا. پتر سنتان جي خوشيءَ ۾ شري سڪارام (٦٠٠) ڇهه سؤ رپيا پيٽا رکيا، جي باباجي گهوڙي "شيام ڪرڻ" جي مٿان ڇت اَڏائڻ ۾ ڪم آندا ويا.

"ميري بانڌي پڳت ڇڏاوي، بانڌي پڳت نه ڇؤ ٽيءُ موهه -
ايڪ سمي مو ڪئه گهه بانڌيو ته، ٽن موهيءُ جواب نه هوءِ."
گوروا ڻي